

Vapaa lepäämään

”Herra on minun valoni ja apuni, ketä minä pelkäisin? Herra on minun elämäni turva, ketä siis säikkyisin?” (Ps. 27:1.)

Avaintekstit:

Mark. 2:1-12;
1. Kun. 18;
1. Kun. 19:1-8;
Matt. 5:1-3;
Jes. 53:4-6;
2. Kun. 2:11.

Monet ihmisistä, joita Jeesus kohtasi maanpäällisen työnsä aikana, olivat sairaita, joskus jopa kuolemansairaita. He tungeksivat Jeesuksen luo parantukseen ja saadakseen lepoa kärsimyksiinsä. Ja sitä he myös aina saivat.

Joskus Jeesus lausui vain sanan ja sairaat paranivat täydellisesti. Joskus hän kosketti heitä ja he paranivat ihmeellisesti. Joskus hän lähetti heidät luotaan ja paraneminen tapahtui matkalla. Jeesus paransi miehiä, naisia, lapsia, juutalaisia, ei-juutalaisia, rikkaita, köyhiä ja vaatimattomia. Pahinkaan spitaali tai sokeus ei ollut hänen ulottumattomissaan. Hän tosiaan paransi niitäkin, joita oli kohdannut kaikkein hirvittävin ”sairaus” – kuolema.

Tällä viikolla tarkastelemme kahta hyvin erilaista parantamisesimerkkiä. Toisessa kärsivä ihminen oli niin sairas, ettei hän edes omin voimin päässyt tulemaan Jeesuksen luo. Hänen sairautensa näkyi selvästi kaikille. Toisessa tapauksessa sairaudesta ei ollut mitään ulkoisia merkkejä näkyvissä. Molemmissa tapauksissa parantuminen tapahtui Jumalan ajalla ja tavalla.

Tutkiessamme aihetta levosta, jonka voimme saada kivusta ja kärsimyksestä, pohdimme myös kysymystä, jonka kaikki meistä jossakin vaiheessa kristillistä vaellustamme esitämme. Ja mitä tapahtuu, kun meidän rukouksiimme parantumisen puolesta ei vastata?

Kuinka silloin löydämme levon?

21.8. Lasten sapatit

Tämä tutkistelu on sapatiksi 21.8.2021

PARANTAVA LEPO

Kaikkein eniten tarvitsemme lepoa sairaina ollessamme. Tarvitsemme fyysisen levon jakson, jotta immuunijärjestelmämme voi käynnistyä kunnolla.

Usein tarvitsemme lepoa myös mielelle. Jos meillä on vain pieni vaiva, kuten flunssa tai päänsärky, makaamme sängyssä ja yritämme olla ajattelematta kaikkea, mitä pitäisi tehdä, mutta emme vain voi.

Jos kyse on mahdollisesti henkeä uhkaavasta taudista, makaamme hereillä ja olemme huolissamme siitä, millaisia tuloksia lääketieteelliset tutkimukset antavat meille. Alamme pohtia ”miksi”? Alkavatko epäterveelliset elintapamme vihdoinkin näkyä? Johtuuko tämä lääkkeistä, joita otimme 20 vuotta sitten? Vai ylipainosta? Vai rankaiseeko Jumala siitä salaisesta synnistä, josta kukaan muu ei tiedä?

Lue Mark. 2:1-4. Mitä tässä tapahtuu?

Kertomuksen halvaantuneelle asia oli selvä. Saadaksesi taustatietoa katso *Alfa ja omega*, osa 4, s. 223–227. Halvaantunut oli tehnyt asioita, joista ei ollut ylpeä. Hänen syntinen elämänsä oli aiheuttanut sairauden. Hengelliset asiantuntijat näkivät suoraviivaisen yhteyden synn ja seurauksen välillä. Mies oli itse vetänyt sairauden päälleen omilla synneillään, eikä siihen ollut parannuskeinoja.

Meillä on usein pakkomielle siitä, *kuka tämän teki*. Jos rikos on tapahtunut, jonkun pitää kärsiä rangaistus. Jos jossakin sattuu onnettomuus, joku on haastettava oikeuteen. Syyllisyyden osoittaminen ei kuitenkaan paranna eikä eheyttä sairasta.

Jumalan alkuperäiseen suunnitelmaan ei kuulunut kipua, sairautta eikä kärsimystä. Sairaus saapui planeetallemme vasta synnin mukana. Siksi Jumala antaa meille terveysohjeita, jotta voimme nauttia paremmasta elämänlaadusta nyt. Niin kauan kuin olemme tässä synninsairaassa maailmassamme, meillä ei kuitenkaan ole mitään takuita terveydestä, vaikka seuraisimme terveysperiaatteita kuinka tarkasti tahansa.

Hyvä uutinen on, että Jumala voi antaa meille levon olimpema sairaita tai terveitä, olipa sairautemme itseaiheutettua tai jonkun muun huolimattomuuden aiheuttamaa, geeneistämme johtuvaa tai vain sen seurausta, että elämme syntisessä maailmassa. Jumala tietää, miten hän voi antaa meille levon.

JUURI- HOITOA

Halvaantunut oli laskettu Jeesuksen eteen, ja kaikkien katseet olivat kääntyneinä Jeesukseen. Parantaisiko hän ilmiselvän synnintekijän? Poistaisiko hän halvauksen sanallaan?

Miten Jeesus parantaa halvaantuneen? Mikä on ensimmäinen asia, jonka Jeesus tekee miehen hyväksi? Lue Mark. 2:5-12.

Olemme usein tietämättömiä sairaudesta ennen kuin huomaamme ensimmäiset oireet, ja siksi ajattelemme sairautta usein vain oireiden kautta. Oireiden häviäminen tarkoittaa meille parantumista. Jeesus suhtautuu sairauteen eri tavalla. Hän tietää, mikä on kaiken kärsimyksen ja sairauden juuri, ja haluaa hoitaa sen ensin.

Jeesus ei hoida heti halvaantuneen silminnähtäviä oireita, vaan menee suoraan juuritasolle ja hoitaa ensin miestä eniten haittaavan asian. Halvaantunut kokee syyllisyytensä ja eronsa Jumalasta raskaampana kuin sairautensa. Ihminen, joka lepää Jumalassa, kykenee kestämään millaista fyysistä kärsimystä tahansa, jota elämä synninsairaassa maailmassa hänelle aiheuttaakin. Niinpä Jeesus tarjoaa ensin anteeksiantoa.

Uskonnolliset johtajat ovat kauhuissaan, kun Jeesus julistaa anteeksiannon. Vastauksena heidän ääneen lausumattoon syytöksiinsä Jeesus esittää kysymyksiä.

Lue Mark. 2:8, 9. Millaisen haasteen Jeesus esittää kirjanoppineille? Mitä asiaa hän käsittelee?

Ihmisten puhe voi olla merkityksetöntä, mutta Jumalan ei. Jumalan voimallisen sanan kautta kaikki syntyi tyhjästä (1. Moos. 1). Vaikka emme voi nähdä anteeksiantoa, se on kallisarvoista. Anteeksianto maksoi Jumalan Pojan hengen ristillä. Kaikki muu on toissijaista. Osoittaakseen anteeksiannon voiman ja todellisuuden Jeesus parantaa halvaantuneen.

Jumala haluaa parantaa meidät ensin sisältäpäin. Joskus hän suo meille välittömän parantumisen; toisinaan joudumme odottamaan ylösnousemusaamuun. Kävi miten kävi, Vapahtajamme haluaa meidän lepäävän varmoina hänen rakkaudestaan, armostaan ja anteeksiannostaan jo nyt kärsimystemme keskelläkin.

PAKENE- MISTA

Maailman terveysjärjestön mukaan masennus koskettaa yli 300 miljoonaa ihmistä joka vuosi. Se on yksi työkyvyttömyyden keskeisistä syistä ja yksi merkittävimmistä tekijöistä, jotka lisäävät maailman tautitaakkaa.

Masennuksesta ei usein puhuta kristillisissä piireissä, sillä se voidaan nähdä uskonpuutteena. Useimmat tietävät, ettei tämä ole totta. Uskovatkin saattavat kamppailla masennuksen kanssa, varsinkin jonkin traumaattisen kokemuksen jälkeen. Kyse ei ole uskon tai luottamuksen puutteesta. Psalmesta voimme nähdä, millaista kipua, kärsimystä ja ahdistusta Jumalan uskolliset ovat kokeneet.

Joskus masennus valtaa mielen pikkuhiljaa ja huomaamatta. Havahdumme siihen vasta, kun se tiukentaa otettaan meistä. Joskus se iskee yhtäkkiä jonkin erityisen emotionaalisesti tai fyysisesti kuluttavan tapahtuman jälkeen. Esimerkiksi Jumalan uskollinen profeetta Elia oli aivan loppu sekä henkisesti että fyysisesti Karmelvuoren tapahtumien jälkeen.

Elia on juuri kokenut rukousvastauksia (1. Kun. 18). Miksi hän reagoi Isebelin uhkaukseen pakenemalla? Lue 1. Kun. 19:1-5.

Kulunut vuorokausi on ollut Elialle hyvin uuvuttava. Kaikkien sen aikana koettu yhdessä tappouhkauksen kanssa laukaisee hänessä masennuksen. Elia oli paikalla, kun Baalin profeetat tapettiin, kenties jopa itse osallistuen surmaamisiin (1. Kun. 18:40). Tällainen tapahtuma, vaikkakin vanhurskaasta syyttä toteutettu, voi helposti johtaa traumaperäiseen stressihäiriöön niissä, jotka katselevat, ja vielä herkemmin niissä, jotka osallistuvat toteutukseen.

Elia lähtee juoksemaan yrittäen paeta. Joskus me kiiruhdamme jääkaapille ja yritämme syödä itsemme taas onnelliseksi. Joskus yritämme nukkua uupumustamme pois. Joskus etsimme uutta suhdetta, työpaikkaa tai paikkakuntaa, jonne paeta. Tai saatamme haudata itsemme liiallisen työnteon, takarajojen ja tapaamisten alle paetaksemme ahdistusta, joka vie meiltä ilon ja levon. Valitettavasti jotkut käyttävät lääkärin määräämiä lääkkeitäkin väärin yrittäessään turruttaa tuskansa, kun oikein käytettynä ne olisivat auttaneet ihmistä.

Tuollaisilla keinoilla kuitenkin vain piilotellaan oireita; itse ongelmaa ne eivät ratkaise, vaan usein jopa pahentavat sitä.

LIIAN VÄSYNYT PAETAK- SEEN

Elia on liian väsynyt paetakseen enää. Niinpä hän rukoilee jälleen. Rukous on tällä kertaa hyvin erilainen kuin se uskontäyteinen rukous, johon Jumala vastasi Karmelvuorella (1. Kun. 18:36, 37). Tämä on yksinkertainen ja lyhyt epätoivon rukous.

1. Kun. 19:4 Elia sanoo, ettei ole esi-isiään parempi. Mitä hän tarkoittaa?

Kun Elia lopultakin on hiljaa paikoillaan, syyllisyys vyöryy hänen päälleen. Hän tajuaa pakonsa vieneen mahdollisuuden Israelin hengelliseen uudistumiseen ja tuottaneensa pettymyksen häntä tarvitseville. Hän on voimaton tekemään asialle mitään ja näkee itsensä sellaisena kuin hän todellisuudessa on.

Tällainen havahtumisen hetki voi olla tuskallinen kenelle tahansa meistä. Miten kiitollisia meidän tulisi olla siitä lupauksesta, että niin syntistä kuin elämämme on ollutkin, Kristuksessa Jumala näkee meidät sellaisena kuin hän näkee Jeesuksen. Voisiko meillä olla parempaa toivoa kuin se, että uskossa saamme ottaa turvaksemme Kristuksen vanhurskaiden? (Ks. Fil. 3:9.)

Masennuksella on kuitenkin tapana imaista meidät itseihon syviin syövereihin. Joskus alamme ajatella, että kuolema on ainoa ulospääsymme. Näin näyttää olevan Elianakin laita. Kaikki on hänelle liikaa. Hyvä uutinen on, ettei suuri Parantaja tuomitse Eliaa. Jumala ymmärtää, mitä meillä on vastassamme taistellamme masennusta vastaan.

”Meillä ei rukoillessamme välttämättä ole mitään erityistä todistetta siitä, että Lunastajamme kasvot olisivat myötätuntoisina ja rakastavina kääntyneet puoleemme, mutta näin se kuitenkin on. Emme ehkä tunne hänen kirjaimellista kosketustaan, mutta hänen kätensä on päällämme rakastavana ja hellän myötätuntoisena.” (TKL 95.)

Jumala tietää ja ymmärtää, että matka voi käydä meille ”liian raskaaksi” (1. Kun. 19:7), mutta joskus hänen pitää odottaa, kunnes me lakkaamme pakenemasta. Sitten hän voi puuttua asiaan.

Joskus hukkuvat ihmiset menevät niin sekaisin, että alkavat taistella pelastajaansa vastaan. Hengenpelastajan täytyy silloin perääntyä ja odottaa, kunnes uhri menettää tajunsa ennen kuin hän voi pelastaa tämän.

Mitä toivoa ja lohtua löydät seuraavista raamatunpaikoista? Ps. 34:19; Matt. 5:1-3; Ps. 73:26; Jes. 53:4-6?

LEPOA JA VIELÄ ENEMMÄN

Jumala tietää, että kaiken juoksemisen jälkeen Elia on väsynyt. Hän tietää, että fyysisen väsymyksen lisäksi Elia on emotionaalisesti väsynyt ja kantaa suurta syyllisyyttä. Kuten Jeesus tekee halvaantuneen kohdalla vuosia myöhemmin, Jumala pyyhkii taulun puhtaaksi ja tarjoaa Elialle lepoa. Vihdoinkin Elia saa kunnolla nukkua ja virkistyä.

Voisimme odottaa kertomuksen päättyvän tähän, mutta niin ei ole. Jumalan tarjoama lepo ei ole kertaluontoista. Jumalan lepoon astuminen liittyy paranemiseen, jossa hitaasti opimme pois kielteisistä ajattelumalleista ja tuhoisista tavoista. Jumala ei hoputa eheytymistä.

Lue 1. Kun. 19:5-8. Minne Elia on matkalla ja miksi?

Levättyään Elia juoksee taas. Tällä kertaa Jumala on määrittänyt juoksun suunnan. Jumala ymmärtää, että elämä synnin maailmassa aiheuttaa masennusta. Hän ymmärtää halumme juosta, mutta haluaa määrittää uudelleen juoksumme suunnan. Itsetuhoisten selviytymiskeinojen sijaan hän haluaa meidän juoksevan hänen luokseen. Hän haluaa opettaa meitä kuuntelemaan kuiskaavaa ääntään (1. Kun. 19:12, RK 2012), joka antaa meille levon.

Elialla ei ollut voimaa nousta ja matkata kohtaamaan Jumalaa. Jumala antaa voiman kohtaamiseen. Hän lupaa paremman huomisen. Eliaa maataessa kinsteripensaan alla ja toivoessa kuolemaa hän uskoi parhaiden päiviensä olevan ohi.

Lue 1. Kun. 19:15, 16 ja 2. Kun. 2:11. Mitä oli vielä varattuna Eliaa varten?

Jumala tiesi, että Elialla oli vielä parempia päiviä edessään. Profeetta löytäisi eheytyksen oppiessaan vastaanottamaan Jumalan levon. Vielä oli kuninkaita voideltavana ja seuraaja valittavana. Jumala tiesi jo Elisasta, josta tulisi Elialle kuin oma poika. Jumala tiesi, että uskossa Elia tulisi vielä kutsuun tulta taivaasta (2. Kun. 1:10). Eliaa ei odottanut epätoivoinen kuolema kinsteripensaan alla, vaan tulivaunuissa taitettu matka taivaan lepoon.

Mitä Elia kertomus opettaa siitä, miksi meidän tulee pyrkiä Jumalan voimassa olemaan luovuttamatta, vaikka tuntuisi kuinka pahalta?

KERTAUS

Lisäaineistoa: ”Olosuhteiden muuttuessa jatkuvasti myös kokemuksemme muuttuvat; ja nämä muutokset joko ilahduttavat tai masentavat meitä. Olosuhteiden muutokset eivät kuitenkaan voi muuttaa Jumalan suhdetta meihin. Hän on sama eilen, tänään ja ikuisesti; ja hän pyytää meitä luottamaan ehdoitta hänen rakkauteensa.” (HP 120.)

”Pidä katseesi Jeesuksessa ja esitä hiljaisia uskonrukouksia tarttuen hänen voimaansa, koetpa selvästi havaittavia tunteita tai et. Kulje suoraan eteenpäin kuin jokainen esittäjäsi rukous olisi otettu talteen Jumalan valtaistuimen luo ja siihen tulisi vastaus häneltä, jonka lupaukset eivät koskaan petä. Jatka vain laulaen ja antaen sävelten nousta sydämeestäsi Jumalalle silloinkin, kun jokin taakka tai suru masentaa. Kerron tämän omasta kokemuksestani. Valo vielä voittaa, ilo saapuu, ja usva ja pilvet väistyvät, ja me saamme siirtyä varjon ja pimeyden voiman alta Herran kirkkaaseen auringonpaisteeseen.” (2SM 242, 243.)

Keskustelunaiheita:

1. Usein on hyvin vaikeaa auttaa ihmistä, joka kärsii mielen-terveyden häiriöistä tai masennuksesta. Mikä voisi olla seurakunnallenne hyvä toimintatapa, jonka kautta voisitte oppia palvelemaan paremmin masennuksesta kärsiviä?
2. Meidän on usein vaikeaa olla avoimia ja rehellisiä Jumalan edessä. Vilkaiskaapa joitakin psalmeja, niin huomaatte, kuinka avoimia ja rehellisiä niiden kirjoittajat olivat Jumalan edessä. Miten voimme vaalia avoimuuden ja rehellisyyden ilmapiiriä omassa paikallisseurakunnassamme?
3. Rukoileminen on usein vaikeaa silloin, kun on masentunut. Keskustelkaa esirukouksen voimasta niiden puolesta, jotka eivät itse kykene rukoilemaan.
4. Miksi on niin tärkeää muistaa, että usko ja tunteet eivät ole sama asia? Se, että olemme masentuneita, lannistuneita, pelokkaita tai huolissamme jostakin, ei tarkoita, että meiltä puuttuu uskoa ja luottamusta Jumalaan. Se tarkoittaa vain, että hetkellisesti olemme tällaisten tunteitten vallassa, kuten kaikki joskus jossakin vaiheessa ovat. Miten voimme oppia, että tällaisina hetkinä kurottautuminen uskossa Jumalan puoleen on ratkaisevan tärkeää, vaikka asiat näyttäisivät kuinka vaikeilta tahansa?